

MEGJEGYZÉSEK

»Egy igazán jó regény, egy igazán jó színdarab, egy igazán jó vers éppen úgy növeli népünk erejét, mint egy új gyár, mint egy új bányá.«

(Zsdánov)

Nagy József elvtárs, az Ózdi Kohászati Üzemek szakszervezeti könyvtárának vezetője írja, hogy egyik könyvtáros munkatársát Diósgyőrbe helyezték át. Kérte, hogy helyette Ferencz Gézát, aki már másfél éve könyvtári aktívája és aki egyhónapos könyvtárosiskolát végzett, tegyék a könyvtárba. »De őt Szikora elvtárs, a kultúrotthon igazgatója szerint nem lehet kihozni az üzemből, azért, mert szakmunkás, esztergályos. Üzemből csak olyanokat lehet kihozni, akiknek odabent semmi hasznukat sem veszik — például a lógósokat — füzte még az előbbiekhöz Szikora elvtárs. Önkéntelenül is arra gondoltam: »mi lesz veled szegény szakszervezeti könyvtár, ha csak ilyen kérdéseket kaphatsz.«

Nem tudom, szükséges-e ehhez valamiféle megjegyzést, kommentárt fűzni. Jó szakmunkásokra az üzemekben valóban igen nagy szükség van, de lógósokra a könyvtárakban sincs szükség. A könyvtár a könyvtáros részére sem nem üdülőhely, ahol kipihenheti fáradalmait, sem nem búvóhely, ahol lóghat a munka elől. Az üzemi könyvtáraknak és könyvtárosoknak a többi között, de elsősorban, az a hivatásuk, hogy segítsék és támogassák a termelést, hogy a dolgozók kulturális és szakmai színvonalának emelésével lehetővé tegyék számukra, hogy még jobban és még termelékenyebben dolgozzanak. A könyvtárosok a nép nevelői — úgy gondoljuk, hogy lógósok nem nevelhetik a népet.

*

Életemben az első örömet az első könyv okozta.«

(Gorkij)

Dávid Andrásné, zsámboki népkönyvtáros írja: »A nép szemjühozza a kultúrát, amit bizonyít a könyvtár olvasói számának állandó emelkedése. De a pártnak és a tömegszervezeteknek egyes tagjai nem járnak elöl jó példával. Meg sem nézik, hogy milyen könyveink vannak. Sőt, egyesek együtt fújják az ellenséggel, hogy a népkönyvtár könyvei csak oktatnak, de nem szórakoztatnak.«

Való igaz, hogy a mi könyveink tanítanak, még hozzá szépre és jóra, magasabb erkölcsre, helyes magatartásra, a munka, a nép és a haza szeretetére. De Dávid elvtársnő helyesen ismerte fel, az ellenség hangja szól azokból, akik azt állítják, hogy a szovjet irodalom, az új magyar irodalom és klasszikusaink nem szórakoztatnak, nem nyújtanak felüdülést. A mi könyveink igenis szórakoztatnak is. Mivel bizonyítsam? Kérdezzék meg azok, akik tudatlanságukban az ellenkezőjét állítják, — magukat az olvasókat. Azokat az olvasókat, akik munkában eltöltött nap után és új munkanap előtt gyakran egy éjszaka alatt olvasták el Solohov: *Új barázdát szánt az eke* című regényét, Nyikolajeva *Aratását*, a *Donyeci bányászokat*, Illés Béla *Kárpáti rapszodiáját*... a végtelenségig sorolhatnánk. A mi könyvtárainkban megtalálhatók a múlt nagy íróinak művei is. Ott van Mikszáth *Különös házassága*, Tolsztoj *Háború és béke* című műve és Maupassant *Szépfiúja* is. Szeretném megkérdezni, hogy lehetséges az, hogy ezek a művek, amikor csak egy szűk, kiváltságos réteghez juthattak el, szórakoztatók voltak és ma, mikor az egész nép élvezheti őket — és mélyebben meg is értheti, mint a múltban bárki, — egyszerre unalmasakká, csak oktatókká váltak. Attól tartok, nem könyveinkben van a hiba, hanem abban, hogy ellenségeinknek fáj, hogy ma már a kultúra a népé lett. És ezeknek az ellenségeknek segít az, aki tovább szajkózza: »a mi könyveink csak oktatnak, de nem szórakoztatnak.«